

на и новаторска за тогавашната ни литературна наука. За пръв път творци от един литературен кръг се свързват с името на поета-революционер. Разгледани са основните “поетически завети на Ботйова” като: купнежът по свобода и волен живот”, светостта на семейното огнище, величието на Балкана, влечението към смъртта и други. Тези мотиви критикът търси и в поезията на Пенчо Славейков, и в идилияте и драмите на Петко Тодоров. Някои от тях са запазили своето значение и до днес, тъй като не става дума само за “пряка заема” на теми и мотиви от поезията на Хр. Ботев, а за общи типологични черти и развойни линии в творчеството им.

За нас сега изглежда странно, че д-р К. Кръстев не е, видял, не е открил “Ботйовски мотиви” в поезията на Яворов. Пропускът на критика е още по-впечатляващ, като се има предвид, че именно Яворов е бил посочван още приживе за пряк наследник на гениалния ни поет. Подминаването на ранната лирика на бедния чиновник от Анхиало, която според критика се е състояла само от “песни на банални социални и публицистични теми” / едно повторение на казаното от Пенчо Славейков в известния предговор към второто издание на стихотворенията на поета/ се е оказало решаващо. Д-р К. Кръстев е търсил повече “пееца на душевни бездни”, отколкото автора на “Градушка” и “На нивата”; стремил се е да разкрие повече “орисията” на поетовата душа, отколкото нерадостната съдба на българския селянин и т.н. Критикът отбелязва високата художествена форма на най-ранните творения на Яворов, но за него остава загадка, “психологическа енигма”, по-нататъшното развитие на поета.

Значението на книгата за Хр. Ботев и тримата от кръга “Мисъл” не се изчерпва само с проследяването на “Ботйовите мотиви” и тяхното реализиране в поезията ни след Освобождението. В нея са включени и статии, които засягат и други, не по-малко важни страни от творчеството на Пенчо Славейков, Петко Тодоров и П.К. Яворов. Те допълват и обогатяват нашите знания и представи за всеки един от тях. Така например сравнително пълно е обхванато поетическото дело на Пенчо Славейков, като повече внимание е отделено на новите естетически и художествени идеи на поета, заслугите му за обновяването на литературата ни от началото на века. В обзорната статия “Из историята на една душа” е посочено, че основният стремеж на Славейков е бил да намери “за нови чувства нови